

[Arbejdsministeren]

AF-systemet, som også skal være med i den egentlige opgaveløsning.

Det kunne også være – men det vil sikkert kræve på det tidspunkt en forhandling med forslagsstillerne – at der undtagelsesvis kunne være ét amt, hvor problemet var så lille, at man kun skulle have én og så i stedet for have tre i et andet, måske tilgrænsende amt, hvor problemet var stort.

Jeg er klar over, at det er ikke det, der står i teksten, og derfor vil det i givet fald kun være noget, der kan ske efter forhandling med forslagsstillerne. Men det kunne godt være, at det var en af de ting, vi i fremtiden skulle se på i forbindelse med en opløsning af indsatsen.

Det næste, jeg vil nævne, mener jeg til gengæld ikke kræver nogen forhandling med forslagsstillerne, og det er, at selv om jeg er enig i ændringsforslaget, der går på 1. januar 1987, vil jeg alligevel tilstræbe, at vi kommer i gang hurtigt, og jeg vil tilstræbe, f.eks. i forbindelse med det flaskehalsaktstykke, som er under overvejelse for øjeblikket, at se, om ikke der kunne blive en 5–6 mill. kr. til anvendelse allerede her i 1986.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er et par af de ting, som ministeren nævner.

Jeg er enig i det sidste: at vi skal i gang hurtigst muligt, det kræver ikke nogen forhandling med forslagsstillerne; vi kan gå i gang så hurtigt som overhovedet muligt, for jeg havde egentlig forestillet mig – det er derfor, jeg ikke har sat nogen dato på – at vi kunne have skrevet 1. august 1986; det kunne jeg godt se jeg ikke kunne komme igennem med, og så valgte vi altså den anden dato. Men jo hurtigere jo bedre, det er jeg fuldstændig enig i.

Derimod mener jeg nok, at vi kommer til at tale lidt om det med, om man skal ansætte en mere i det ene amt, to mere i et andet og ingen i et tredje, eller hvordan og hvorledes det nu skal gøres, selvfølgelig afhængig af lokalforholdene. Jeg er enig i, at mange ting afhænger af lokalforholdene. Jeg er enig i, at hele AF-systemet skal geares ind på dette i alle amterne, men jeg er desværre nok uenig med ministeren, hvis man begynder at sige: vi ansætter to i det ene amt, og så beholder vi kun den ene, vi har, eller hvordan man nu

har tænkt sig, for et af hovedproblemerne er jo, at ligestillingskonsulenterne tidligere har siddet meget alene ude i hvert amt – ikke så alene, at de ikke har samarbejdet med arbejdsformidlingssystemet som sådan, for naturligtvis har de det, men de har siddet med denne opgave meget alene. Det kommer de ikke til i fremtiden, det ved jeg godt, når man skal samarbejde mere, men jeg vil nok sige, at vi må i hvert fald snakke det meget grundigt igennem, fordi et af hovedpunkterne er, som jeg siger, at det er vigtigt, at der sidder to, som kan disse ting, en, der har erfaringen i systemet, og en, der kommer til med nye ting, så de to kan inspirere hinanden; det er jo netop det, vi går glip af, hvis vi ender med at sige: vi ansætter to her, og så beholder I én dér. Jeg synes nok, det er noget af det, vi skal tale meget grundigt om.

Men selvfølgelig er jeg da ikke uenig i, at det er lokalområdets folk, som kan disse ting bedst, men jeg vil appellere til, alt det jeg kan, at man tager den argumentation med ind, at det er meget vigtigt, at der bliver flere, der kan støtte hinanden ude i de forskellige amter.

Ministeren var inde på, at vi også skulle prøve at se på en afgrænsning af målgrupper, og jeg vil godt nævne to ting i den forbindelse. Man kan nogle gange have en fornemmelse af, at man laver en politik for en tid, som er gået. Nu mener jeg ikke med hensyn til at arbejde for at få flere kvinder i arbejde, men måske nok lidt med hensyn til ungdomsarbejdsledsindsats og sådan noget, hvor nogle ting kører fra os, og så sidder vi og arbejder videre på de gamle præmisser.

Jeg vil godt pege på en ting i den forbindelse, som jeg mener bør indgå som en ting, ministeren meget gerne skulle arbejde videre med, og det er dem, der har været ungdomsarbejdsledsøse, men som nu har rundet 25 år. Det er ved at blive et enormt problem, som vi bør tage op i mange sammenhænge og også i denne.

Vi kan se det på statistikken. De ungdomsarbejdsledsøse, som har rundet 25, er stadig arbejdsledsøse, men de er blot ikke ungdomsarbejdsledsøse mere. Jeg håber, det er noget af det, som vil komme ind under den målgruppesnak, som arbejdsministeren mener der skal være, for det er et af de steder, hvor der bør gøres en hovedindsats, for at vi skal ikke tabe den generation, som på en vis måde har